

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrátova 44/6, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2007/935/foI/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2008, č. j. 6 Ca 230/2008 - 51,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2008, č. j. 6 Ca 230/2008 - 51, jímž bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2007/935/foI/FTV, o uložení pokuty a byla jí uložena povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení. Zrušené rozhodnutí stěžovatelky ukládalo žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč pro porušení § 53 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“), kterého se měla dopustit tím, že „v označení sponzora pořadu (sponzor 3 Bit, produkt Hot edition, mutace 1) dne 1. 10. 2007 ve 21:15:25 hodin na programu Prima televize nebyl sponzor identifikován“.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Stěžovatelka poukazuje na to, že nesouhlasí s tím, jak se soud vypořádal s nově zavedenou zákonnou povinností provozovatele vysílání označit sponzorovaný pořad prvky identifikujícími sponzora. Pokud není z označení sponzorovaného pořadu patrna identifikace sponzorující osoby, znemožňuje to kontrolní činnost stěžovatelky podle § 53 odst. 3, 4 a 5 zákona o vysílání (tj. kontrolu, zda sponzor není osobou, jejímž hlavním předmětem

činnosti je výroba nebo prodej tabáku, zda obsah a čas zařazení pořadu nebyl ovlivněn sponzorem, zda obsah sponzorovaných pořadů nepropagoval sponzora). Dále je dle stěžovatelky důležité i pro diváka, aby věděl, kdo skutečně pořad sponzoruje. K identifikaci sponzora podle názoru stěžovatelky nepostačí zjištění, kdo je majitelem propagované ochranné známky, neboť pořad může sponzorovat i jiná osoba než majitel ochranné známky (například prodejce zboží, jehož známku má zaregistrovanou výrobce). Stěžovatelka poukazuje na změnu textu § 53 odst. 1 zákona o vysílání po novele účinné od 31. 5. 2006, kdy se namísto povinnosti označit sponzorovaný pořad známkou služeb sponzora uvádí povinnost označit sponzorovaný pořad známkou služeb **identifikující** sponzora. Obecně uvedený kasační důvod, spočívající v tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, stěžovatelka nikterak neodůvodnila.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti vyjádřila tak, že jsou zde i další důvody, proč městský soud napadeným rozsudkem zrušil napadené správní rozhodnutí, a to skutečnost, že stěžovatelka vůbec nezkoumala otázku, zda označení použité ve sponzorském vzkazu bylo ochrannou známkou. Dále žalobkyně polemizuje se stěžovatelčinou interpretací novelizovaného ustanovení § 53 zákona o vysílání a uvádí, že průměrný divák chápe, že sdělení, z něž vyplývá, že pořad sponzoruje značka produktu znamená, že jej sponzoruje osoba, která je na trhu šířitelem produktů této značky, přičemž značky produktů (ochranné známky či loga) jsou průměrnému divákovi mnohem známější než obchodní firmy. Pokud jde o možnost stěžovatelky kontrolovat dodržování zákonných povinností sponzora, tato není nijak omezena, neboť stěžovatelka má řadu možností, jak sponzora pořadu identifikovat ve správním řízení. Žalobkyně dále upozorňuje na to, že výklad stěžovatelky je odlišný od mezinárodní praxe, což by mohlo mít vážné důsledky na vysílání zahraničních pořadů. Při vysílání olympijských her nebo Ligy mistrů se ve všech zemích vysílá stejný sponzorský vzkaz, přičemž odvysílání takového sponzorského vzkazu je podmínkou nákupu vysílacích práv a pro tyto sponzorské vzkazy je typická identifikace sponzora ochrannou známkou či označením produktu. V případě, že by Česká republika takovýto způsob identifikace sponzora neumožnila, mohlo by to zkomplikovat či znemožnit vysílání pořadů tohoto typu. Dále žalobkyně upozorňuje, že interpretace identifikace sponzora způsobem, který provedla v tomto případě stěžovatelka, se odlišuje od evropské úpravy a cituje k tomu znění článku 3f odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES ze dne 11. prosince 2007, kterou se mění směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (tzv. Směrnice o audiovizuálních mediálních službách) a dovozuje, že zde není žádný důvod k závěru, že český zákonodárce měl v úmyslu zpřísnění právní úpravy požadavkem explicitní identifikace obchodní firmy sponzora.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí městského soudu vyplývá, že se městský soud ztotožnil s právním názorem žalobkyně a konstatoval, že uvedení ochranné známky výrobku či služby je dostatečným identifikačním znakem pro sponzora pořadu a tedy i splněním požadavku § 53 odst. 1 zákona o vysílání. Napadené správní rozhodnutí bylo městským soudem kvalifikováno jako neúplné, neboť se nezabývalo tím, že je výrobek označený ve sponzorském vzkazu chráněn ochrannou známkou a jaký má vztah k tomuto výrobku osoba, která sponzorský příspěvek poskytla. Dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí byla i skutečnost, že dle názoru městského soudu úvaha stěžovatelky o výši pokuty byla nedostatečná, neboť z napadeného správního rozhodnutí není patrné, z jakých důvodů dospěla žalovaná k závěru, že některá zákonem stanovená kritéria nemají v daném případě dopad na určení výše pokuty. Dle městského soudu rovněž není možno přihlídnout k opakovaným porušením § 48 odst. 1 zákona o vysílání, pokud je ukládána pokuta za porušení § 53 odst. 1 zákona o vysílání. Napadené správní rozhodnutí tedy bylo zrušeno s tím, že žalovaná je povinna znovu věc posoudit a v odůvodnění rozhodnutí uvést, z jakých důvodů má za to, že došlo k porušení § 53 odst. 1 zákona o vysílání a odůvodnit i svou úvahu o výši uložené pokuty.

Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 9. 12. 2008, kasační stížnost byla podána dne 22. 12. 2008.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla v souladu s § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo, a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že uplatňuje jednak námitku nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Celý text kasační stížnosti však stěžovatelka zaměřuje k otázce nesprávného posouzení právní otázky soudem; k problematice nepřezkoumatelnosti rozsudku neuvedla stěžovatelka žádný argument. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatelka podává kasační stížnost pouze z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud pro tento důvod kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek městského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud napadené správní rozhodnutí zrušil ze dvou důvodů, a to z důvodu nedostatečného objasnění porušení povinnosti identifikace sponzora podle § 53 odst. 1 zákona o vysílání a z důvodu nedostatečného či nesprávného odůvodnění kritérií pro stanovení pokuty.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním názorem městského soudu, že uvedení ochranné známky výrobku či služby je dostatečným identifikačním znakem pro sponzora pořadu.

Pokud jde o interpretaci pojmu identifikace sponzora v aktuálním znění § 53 odst. 1 zákona o vysílání, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ke změně znění § 53 odst. 1 zákona o vysílání skutečně došlo novelizací provedenou zákonem č. 235/2006 Sb.

Původní znění § 53 odst. 1 stanovovalo: „*Provozovatel vysílání je povinen označit každý pořad sponzorovaný zcela nebo zčásti zejména na jeho začátku nebo na jeho konci obchodní firmou, obrazovým symbolem (logem), ochrannou známkou nebo známkou služeb sponzora.*“ (dále jen „původní znění“).

Novelizací provedenou zákonem č. 235/2006 Sb. (část I. čl. I. bod 62) s účinností od 31. 5. 2006 bylo do tohoto ustanovení doplněno slovo „identifikující“. V současné době tedy citované usnesení zní: „*Provozovatel vysílání je povinen označit každý pořad sponzorovaný zcela nebo zčásti zejména na jeho začátku nebo na jeho konci obchodní firmou, obrazovým symbolem (logem), ochrannou známkou nebo známkou služeb identifikující sponzora.*“ (dále jen „novelizované znění“).

Účelem zákona č. 235/2006 Sb., který byl předkládán vládou, bylo umožnit digitalizaci televizního vysílání. V Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR byl návrh zákona projednáván jako parlamentní tisk č. 885 ve 4. volebním období (2002 - 2006). Změna § 53 odst. 1 nebyla vládou navrhována. Zmíněný pojem „identifikující“, který je součástí novelizovaného znění, byl zařazen do zákona na základě neodůvodněného komplexního pozměňovacího návrhu výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu ve 2. čtení. Není tedy nikterak možno dovodit, jaká byla intence zákonodárce, když tuto změnu schválil. V případě, že by se jednalo o klasický pozměňovací návrh, byl by předkládán konkrétním poslancem, přičemž takovýto předkladatel zpravidla svůj pozměňovací návrh plénu objasní. Nemožnost řádné interpretace pojmu „identifikující“ zařazeného do zákona neodůvodněným komplexním pozměňovacím návrhem

poukazuje na nevhodnost tzv. komplexních pozměňovacích návrhů, které nemají důvodovou zprávu a neprošly plnou deliberací v rámci legislativní procedury, tudíž postrádají řádnou přípravu a odůvodnění. Praxe tzv. komplexních pozměňovacích návrhů by tedy mohla být v rozporu s právem na dobré zákonodárství, zásadou slyšet všechny strany a povinností poskytnout adresátu právních norem dostatečné odůvodnění přijatého zákona (nález Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2007, č. 37/2007 Sb., o tzv. legislativních přílepcích; Syllová, J.: *Hlavní úskalí parlamentního projednávání návrhů zákonů*, a Kysela, J.: *Souhrn problémů tvorby práva v České republice z pohledu teorie i praxe*. Oba články In: Gerloch, A., Kysela, J. /eds./: *Tvorba práva v České republice po vstupu do Evropské unie*. Praha: ASPI, 2007).

K interpretaci novelizovaného znění dotčeného ustanovení zákona o vysílání je tedy třeba přistoupit nikoli pomocí zjištění, jaké bylo odůvodnění změny právní úpravy, ale z pohledu systémového a teleologického. Definice sponzorství je obsažena v zákoně o vysílání v § 2 písm. s); sponzorstvím se rozumí „*jakýkoliv příspěvek poskytnutý fyzickou nebo právnickou osobou, která neprovozuje televizní vysílání nebo produkci audiovizuálních děl, k přímému nebo nepřímému financování rozhlasových nebo televizních pořadů za účelem propagace jména a příjmení fyzické osoby nebo názvu právnické osoby, obchodní firmy, obrazového symbolu (loga) nebo ochranné známky, sponzora nebo jeho služby, výrobků nebo jiných výkonů.*“

Praxe sponzorovaných pořadů a sponzorských vzkazů je rozšířena po celé Evropě, a proto je upravována i evropským právem. Jeden z požadavků na audiovizuální mediální služby nebo pořady, které jsou sponzorovány, je že „*diváci jsou jasně informováni o existenci dohody o sponzorství. Sponzorované pořady musí být zřetelně označeny jako sponzorované pořady jménem, logem nebo jinou značkou sponzora, například odkazem na jeho produkt (produkty) nebo službu (služby) či na jejich charakteristický znak.*“ [čl. 3f odst. 1 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES]

Sponzorování (tedy sponzorský vzkaz dle § 53 zákona o vysílání) je vedle reklamy další formou prezentace v televizním vysílání. Účelem a cílem sponzorování pořadu s uvedením, kdo jej sponzoruje, je vytvoření dobrého jména, pověsti výrobce, prodejce, poskytovatele služby nebo jejich produktů, přičemž obsahem sponzorského vzkazu může být i určité reklamní sdělení. Na rozdíl od reklamy však nesmí jít o podporu prodeje či pronájmu výrobků a služeb, tedy sponzorský vzkaz nesmí vybízet ke koupi či nájmu produktů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 6 As 44/2006 - 76; Chaloupková, H., Holý, P. *Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání a předpisy související. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 77). „*Základním účelem sponzorování je vytvoření dobrého jména, pověsti právnické či fyzické osoby či jeho výrobků (tzv. goodwill)*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2006, č. j. 7 As 81/2005 - 79, publikovaný pod č. 1036/2007 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud v kontextu celé české a evropské právní úpravy problematiky sponzorských vzkazů u sponzorovaných pořadů i s přihlédnutím k faktické praxi a dosavadní judikatuře dospěl k závěru, že **změna textu § 53 odst. 1 zákona o vysílání nemůže vést k závěru, že by každý sponzorský vzkaz nadále vedle označení výrobku či služby, který primárně propaguje, musel obsahovat i specifikaci označující jednoznačně právnickou či fyzickou osobu, která pořad sponzoruje.**

K námitce stěžovatelky, že jí neuvedení specifikace, kdo je sponzorem pořadu, neumožňuje kontrolní činnost dle § 53 odst. 3, 4 a 5 zákona o vysílání, neobstojí, neboť doposud tuto kontrolní činnost musela provádět i prováděla, a to i za účinnosti zákona o vysílání v původním znění. Stěžovatelka má řadu možností v průběhu dokazování ve správním řízení identitu sponzora zjistit. Pokud pak stěžovatelka namítá, že neuvedení specifikace zadavatele sponzorského vzkazu je zavádějící pro diváka, je třeba uvést, že pro spotřebitele či diváka má mnohem vyšší vypovídací hodnotu označení výrobku a služby, které jsou propagovány,

než označení zadavatele sponzorského vzkazu. Je také na místě argumentovat tím, že drtivá většina označení výrobků a služeb je chráněna formou ochranné známky, přičemž evidence majitelů ochranných známek je veřejně přístupná a jednoduše dohledatelná např. na internetových stránkách Úřadu průmyslového vlastnictví. Každý spotřebitel rovněž výrobce, prodejce či dovozce příslušného výrobku dohledá i na obalu výrobku, o který se jedná (§ 10 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění). Pokud je účelem sponzorování pořadu zlepšit dobré jméno či pověst výrobků a služeb, pak pro diváka a spotřebitele není důležité, kdo sponzoring pořadu poskytl, ale to, které výrobky či služby mají být poskytnutým sponzoringem propagovány. Evropská i česká právní úprava umožňuje sponzorované pořady označovat odkazem na výrobky či služby, a to jejich obrazovým symbolem, ochrannou známkou či známkou, není tedy nezbytně nutné, aby takto použitá označení měla charakter ochranné známky.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zabývat se problematikou úplnosti odůvodnění stanovení výše pokuty je v této věci nadbytečné. K tomuto důvodu zrušení napadeného správního rozhodnutí napadeným rozsudkem nesměřovaly kasační námítky stěžovatelky a s ohledem na věcnou neopodstatněnost uložení pokuty z důvodu, že žalobkyně v posuzovaném případě neporušila svou zákonnou povinnost, není závěr městského soudu o neúplnosti odůvodnění výše smluvní pokuty dále přezkoumáván.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji zamítl v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalobkyni, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu